

Dobszay Károly:

Cion bölcsei és egyéb furcsaságok

Vannak pofonegyszerű dolgok a világon, amelyek az emberi természetből fakadnak. Ilyen például, ha valamit - főleg valami átlátszó hazugságot - a törvény erejével akarnak ráerőszakolni az állampolgárokra, mint valami vallási, megkérdőjelezhetetlen dogmát, akkor a végén már azt sem hiszik el belőle az emberek, ami talán még megfelelne a valóságnak. Gondoljunk csak vissza azokra a gyönyörű időkre, amikor úton-útfélen csak azt hallottuk, olvastuk, hogy a dicsőséges Szovjetunió a föld legszebb, legtökéletesebb országa, maga a földi paradicsom, a szovjet ember pedig a legokosabb a világon. A végén már valóban elmebetegnek kellett lenni ahhoz, hogy ezt a maszlágot valaki elhiggye, pedig gondoskodtak róla az elvtársak, hogy a kételkedőknek elvegyék a kedvét.

Manapság a Szovjetunió és a szovjet ember helyébe egy másik nagyszerű ország, illetve embertípus lépett: Izrael és a zsidóság. Mi, egyszerű halandók hiszünk benne - mert szigorú törvények előírják - hogy 1945 óta nincs negatív jellemű zsidó ember, s ha valaki mégis ezt állítaná, az csak egy alávaló antiszemita uszítás. A zsidóság a legdemokratikusabb, leghumánusabb és legokosabb lakója földünknek (erre őket kiválasztották!), halljuk, olvassuk a szélrózsa minden irányából, ezt sulykolják agyunkba a különböző rádió- és TV-adók évtizedek óta. Ez a hivatalos álláspont, a demokratikus gondolkodás alfája és ómegája.

Aki ebben kételkedik, az csak egy megrögzött fasiszta lehet, s ellene a törvény minden szigorával kötelességünk fellépni.

Szervesen hozzátartozik ehhez a demokratikus szemlélethez az úgynevezett zsidó holokauszt iránti hit (mint egy új világvallás), s az ebből származtatott jóvátetelek jogosságának örökké tartó elismerése. Az persze szintén a fasiszmus kategóriájába tartozik, ha valaki - mivel a holokauszt történetének valódiságát a dogma hangoztatásán túl bizonyítani nem tartják szükségesnek - kételkedni merészel annak illeten való megtörténtében, és főleg csillagászati számokban lefektetett nagyságában.

Nem kell hozzá sok ész, hogy kitaláljuk, vajon mit gondolnak valójában az emberek erről az egészeiről?

Egy másik, szintén pofonegyszerű dolog a világon, hogy ha valamit tüzeltással tiltanak, akkor biztosak lehetnek benne, hogy önmagában ezzel a ténnyel még azok érdeklődését is felkeltik, akiknek különben esze ágába sem jutna foglalkozni a dologgal.

Mindez azért jutott az eszembe, mert nemrég a jól ismert hazai (sőt nemzetközi!) médiamaffia szűköléseiből mindenki megtudhatta, hogy „elvetemült neonácik” egy budapesti pinchehelységben levetítették a JUD SÜSS című világhírű, de 1945 óta tiltólistán szereplő „antiszemita propagandafilmet”. Csupán, mert negatív színben tünteti föl a történelmileg bizonyítottan negatív főszereplő, Joseph Süss Oppenheimer személyét.

Még jól emlékszem, hogy micsoda ricsajt csapott itt ugyanaz a törpe minoritás, amikor néhány évvel ezelőtt valaki alacsony példányszámban újra kiadta magyarul az „antiszemita bibliájának” számító 'Cion bölcseinek jegyzőkönyvei' című állítólagos hamisítványt. (Es micsoda ricsajt fog csapni, ha megtudja, hogy ugyanazok a „javíthatatlan neonácik”, akik a Jud Süss film vetítéséről is gondoskodtak, hamarosan díszkiadásban is megjelenetik!)

Lett is riadalom hétrőbás demokratáink körében. Akkor is rögtön rendőrért és bírőért kiáltottak, hisz egy ilyen könyv alkalmas arra - mondták -, hogy tovább szítsa az amúgy is eléggé antiszemita magyarság ok nélküli viszolygását a zsidósággal szemben.

Mindenekelőtt vizsgáljuk csak meg, hogy kik is ezek a „Bölcsek” és mit is tartalmaznak valójában ezek a „Jegyzőkönyvek”, amelyek a múlt század eleje óta szinte a világ összes nyelvére lefordítva kiadtak már, s csak 1945 után sikerült elérnie a „haladó világnak”, hogy - akár a törvény minden szigorával - megakadályozzák további terjedését.

„Cion bölcsei” - így nevezték magukat - uralkodni akartak az egész világon.

Már több mint egy évszázad telt el azóta, hogy titokban találtakoztak és összeesküdtek homályos céljaik megvalósítására: a zsidó világalom megteremtésére.

24 jegyzőkönyvben foglalták össze határozataikat: az alaptól kezdve, a stratégián keresztül egészen a végéig mindent írásba foglaltak. Megtárgyalták az addig elért eredményeket, megvitatták a további teendőket éppúgy, mint a cél-

jaik elérésének pillanatában alkalmazandó módszereket.

Már akkor büszkén jelentették ki: „Csak néhány lépés választ el bennünket céljaink elérésétől.” A Francia Forradalom segítségével már sikerült „a nem zsidó államok alapjait teljesen szétörni”. A liberalizmus teljesen aláásta a hagyományokon nyugvó társadalmakat. A „Bölcsek” szemében a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” magasztos szövegei nem mások, mint a buta tömegek elkábítására kitalált hazugságok.

„A sajtó már a kezünkben van.” Ennek segítségével sikerült gazdasági válságokat kirobbantani, és a keresztény államokat arra rávenni, hogy még jobban eladósodjanak, míg végül a kamatok agyonnyomják őket. A győzelem tudata beszél a következő sorokról: „Kezünkben van napjaink legnagyobb hatalma - az arany”, vagy „jelenleg, mint nemzetközi hatalom legyőzhetetlenek vagyunk”, mivel a tőke kormányozza a világot. „Eszközeink: az erőszak és a megfélemlítés.”

A gyanútlan gójak csak érzékelik magukat biztonságban, „de a kullissák mögött két dolog érvényesül: manipulálás és megosztás”. A káoszt minden erővel szorgalmazni kell. „Szolgáltatunkban állnak reakciók, monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle álmodozók. A munkásokat fellázítjuk, ugyanakkor a megélhetési költségeket egyre csak emeljük s hatalmunknál fogva a spekulációs üzleteket támogatjuk, sőt háborúkat provokálunk.”

A züllés elősegítésére - különös tekintettel az alkoholizmusra és a prostitúcióra - nagy gondot fordítanak, a nyomort pedig éhség és járványok előidézésével fokozzák. „Mi farkasok vagyunk, a gójak pedig egy birkanyáj.”

Amennyiben terveik megvalósításával szemben ellenállás mutatkozna, a „Bölcsek” erre is felkészültek. Titkos földalatti bázisok kiépítésével, szükség esetén a föld alól irányítanak a további terrort, és ha kell, a velük ellenséges lakosság egész városait a levegőbe röptetik.

A „Jegyzőkönyvek” szerint céljukat elérve a messiási kor köszöntene a földre. A trónon egy herceg ülne Dávid nemzetségéből, a zsidók pedig - ahogy Isten megígérte nekik - uralkodnának a világ fölött. Mindenki más nekik szolgálna, mint szigorúan tartott rabszolga, jogok, de egyúttal gondok nélkül, hisz a világ népei boldogok lennének, hogy egy ilyen nagyszerű uralkodót szolgálhatnak.

Ennyit dióhéjban a „Jegyzőkönyvek” tartalmáról.

A könyv terjesztésének tiltói szerint, ez az előítéletekből, félelemkeltésből és összeesküvéses teóriákból egy totális utópiává gyúrt fércmunka a világ összes antiszemitájának a bibliája, akik azt hiszik, hogy ebben a könyvben a zsidók lépésről lépésre lefektették a világ általuk történő meghódításának tervét. Mások meg vannak győződve, hogy itt nem egy

gyűlöletkeltő hamisítványról, hanem egy véletlenül napvilágra került titkos terv írásos bizonyítékáról van szó. A tántoríthatatlan antiszemitákat már az sem különösebben érdekli, hogy hamisak-e vagy sem ezek a jegyzőkönyvek: szerintük - akárcsak is írta azokat - a zsidóság lelkiállagából fakadó tevékenységre derítenek fényt.

Akármi is az igazság, az még csak fel sem merül a demokráta tilalomfa-állítók agyában, hogy a jelenlegi - esetleges - zsidóellenesség oka nem a „Jegyzőkönyvek” és hasonló irományok hatására, hanem jóval inkább a zsidóság bizonyos reprezentáns rétegének jelenlegi viselkedésére vezethető vissza. Az meg természetesen csak a véletlenek furcsa összejátéka, vagy antiszemita agyrém, hogy a száz év előtti „hamisítók” által papírra vetett dolgok félelmetes pontossággal egybevágóan korunk számtalan - pozitív - egyáltalán nem nevezhető - jelenségével.

A kilencvenes évek vége felé egy üzletemberekből és tudósokból álló japán delegáció izraeli látogatása alkalmával a csoport vezetője a „Jegyzőkönyvek” egy luxuskiadását nyújtotta át zsidó üzlettársainak ajándékba.

A kényelmetlenül mosolygó, de láthatóan meghatódott házigaárdának elmondta, hogy ez az ajándék a zsidók iránti csodálatuknak a jele, mivel a könyvben lefektetett, nehezen megvalósítható terveket olyan bámulatos ügyességgel ültették át a valóságba. (Forrás: Der Spiegel Magazin, 1998/19. szám, 196-200 old.)

A tudósítás egy szóval sem említi, hogy a japán delegáció esetében rendőrért vagy bírőért kiáltottak volna az „elérzéke-

nyült” házigaárdák.

És itt álljunk meg egy pillanatra. Ha valóságként elfogadjuk a zsidóság világalalmát, akkor akár nyugodtan a Dunába is ugorhatnánk, hisz a „Jegyzőkönyvek” is azt sugallják, hogy minden a kezükben van, s ez ellen bármit is tenni csak hiábavaló próbálkozás lenne. Tehát kussoljunk és örüljünk, hogy a számunkra megszabott keretek között vegetálhatunk. És itt van a kutya elásva. Kinek az érdeke lehet, hogy ez a felfogás eluralkodjon az emberiség nem zsidó többségének tudatában egy kb. 17 milliós - de létszámát nézve valóban világszerte felülreprezentált - nációval kapcsolatban?

Csakis magának a zsidóság önkiválasztott, élősködő és hangadó rétegének! Mert ezáltal önkéntes feladásra ösztökélik mindazokat, akik, bár saját bőrükön érzik az életüket behálózó tömérdek igazságtalanságot és hazugságot, s naponta tapasztalják egy gátlástalan kisebbség undorító tobzódását, de „ez van, ezt kell szeretni” alapon végül belenyugodnak a „megváltoztathatatlanba”.

De tegyük fel a kérdést: Valóban ez van, és valóban ezt kell szeretni?

Nem, kedves barátaim, nem ez van, és szeretni pedig főleg nem kell! A zsidóság világhatalma - elismerve e téren elért valóban jelentős sikereiket - korán sem olyan erős és főleg végleges, amibe bele kellene nyugodni. Ezt a hazugságot - ugyanúgy, mint a többit - csak ők szeretnék elhitetni a világgal, hogy senkinek még eszébe se jusson: ha akarunk, változtathatunk a dolgok menetén! Ezért, és csakis ezért kellett kitalálni és a jól ismert segédeszközökkel (sajtó, TV, rádió, stb.) az emberiség tudatába sulykolni, hogy Izrael egy sebezhetetlen nukleáris katonai világhatalom, vagy a Moszad a világ legprofibb és legfélelmetesebb titkosszolgálat, stb. Gondoljunk csak bele, mi lett volna, ha annak idején az Öböl-háború alkalmával Szaddam Huszein által Izraelre kilőtt elavult szovjet rakéták közül egybe is komoly töltet van? Hol volt akkor a sebezhetetlen szupervédelem? Pedig még Amerika is odavitte a legmodernebb elhárítási gépezetét. Ekkor lepleződött le egyértelműen, hogy Izrael és a zsidóság nagyon is sebezhető, ha valaki fittyet hányva az évtizedes, sőt évszázados vagy évezredes mítoszokra - veszi a bátorságot és visszaüt. Mert nincs terror - csak gyávaaság van! Ezt bizonyítja a palesztinok félelmszázados bátor, önfeláldozó küzdelme is, amely egyszer biztosan elnyeri megérdemelt jutalmát. ők nem törődtek bele a „megváltoztathatatlanba” és a történelem őket igazolta. Vagy ép ésszel elképzelhető lenne, hogy Izrael - és a zsidóság - meghátrálna a kódobálók népétől, ha valóban olyan világalommal rendelkezne, ahogy azt sokan gondolják?

Az ő erejük nem más, mint a mi gyengeségünk és gyávaaságunk. Nincs Istentől kiválasztott nép, csak egéki erő hazugsághegyek és mérhetetlen butaság, amely ezt az állapotot legalizálja. (Érdemes megemlíteni még az izraeli hadsereget tönkrevető pár ezer fős létszámú Hezbollahot is, amely a 2006-ban Libanon ellen indított zsidó agressziót hártotta el. - a szerk.)

A „Jegyzőkönyvek” valóban hamisítványok abban a tekintetben, hogy egy túldimenzionált, homályos világalalmat lebegtetnek a szemünk előtt, holott nem láthatatlan sántáni erők tesznek bennünket tönkre, hanem nagyon is jól látható emberekéről van szó. Az évezredes cél mindenkor ügyeletes megvalósítóiról, és az őket szolgámód kiszolgáló erkölcsi hullák sise-rehadáról. Megnevezésük és leleplezésük a magyar jövő érdekében elsőszámú kötelességünk.

A hazug mítoszokra és szélhámoságokra épített kártyavárak ideje végéhez közeledik. A palesztinok, a sajnos levert Irak, és a még le nem vert Irán után most végre a még mindig atomhatalomnak számító, megújult Oroszország is ébredszik, mit sem törődve az „örök humánusok” kétségbeesett visztozásával vagy fenyegetőzésével. Az új évezred első százada választ ad majd mindenre, s ki mint vetett, azonképpen arat.

Nálunk, Magyarországon is attól függ minden, hogy merünk-e végre bátran, félelem nélkül a saját érdekeinkért kiállni. Ha lassan is és elvétve, de néhány jel arra mutat, hogy igen.

Ezekkel a jelekkel kapcsolatban egy magát szintén „Bölcs”-nek képzelő sajtószakemberünk nemrég szomorúan megjegyezte: „sötétedik Magyarország”.

Sötétedik? Igen, sötétedik. Nekik! Nekünk azonban ez azt jelenti, hogy:

Dobszay Károly

Forrás:

FRONT c. újság szeptemberi száma
2008. 09. 3. - Kitértés.hu

